

Czesław Parzyszek

"Europa dla Chrystusa - Chrystus dla Europy. Reewangelizacja cywilizacji zachodniej", red. B. Giemza, Kraków 2009 : [recenzja]

Studia Salvatoriana Polonica 3, 407-409

2009

Artykuł został opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

Europa dla Chrystusa – Chrystus dla Europy.
Reewangelizacja cywilizacji zachodniej,
 red. B. Giemza, Kraków 2009, ss. 99.

Dość często stawiamy pytanie: jaka jest kondycja duchowa Europy i Kościoła w Europie? Jedni – prorocy rozpacz i frustracji – zwiastują szybki koniec Kościoła i zanik wpływu Ewangelii Chrystusa na życie mieszkańców Starego Kontynentu. Inni – piewcy ideologicznego optymizmu – znajdują się na przeciwnym brzegu. Jedno jest pewne, sytuację Kościoła w Europie trzeba widzieć nie tylko przez pryzmat statystyk; Kościół bowiem jest misterium. Ma charakter widzialny i niewidzialny. Kościół jednak żyje w konkretnym kontekście społecznym i – jak przypominał Jan Paweł II – prowadząc ewangelizację, musi się liczyć z antyewangelizacją.

Refleksji nad sytuacją Kościoła w Europie zostały poświęcone dwa synody biskupów (w 1991 i w 1999 r.). Owocem drugiego synodu jest adhortacja apostolska *Ecclesia in Europa*. Jan Paweł II podkreślił w niej z całą mocą, że Kościół po dwudziestu wiekach „ma do zaoferowania Europie najcenniejsze dobro, jakiego nikt inny nie może dać; jest to wiara w Jezusa Chrystusa, źródło nadziei, która nie zawodzi; jest to dar leżący u początków jedności duchowej i kulturowej ludów Europy” (EiE 18). Zadaniem Kościoła jest jednak teologiczna reлектura współczesnych przemian kulturowych i podejmowanie adekwatnych działań ewangelizacyjnych. Potrzebna jest nowa ewangelizacja. Chrześcijanie są wezwani, aby zmęczonej i pozbawionej pamięci ludzkości ofiarować „świadcstwo chrześcijańskiej nadziei i świadectwo miłości, które samo w sobie ma wewnętrzną moc ewangelizującą, dając zagubionemu człowiekowi rzeczywiste powody, by nie tracił nadziei” (EiE 84). Kościół winien głosić ewangelię nadziei, celebrować ewangelię nadziei i służyć ewangelii nadziei.

W tym kontekście warto zwrócić uwagę, że na rynku wydawniczym ukazała się ciekawa pozycja: *Europa dla Chrystusa – Chrystus dla Europy. Reewangelizacja cywilizacji zachodniej*, Wydawnictwa Salvatorianów SALWATOR. Książka ta jest pokłosiem V Sympozjum Misyjnego, które odbyło się 19 kwiet-

nia 2008 r. w Wyższym Seminarium Duchownym Salwatorianów w Bagnie k/Wrocławia. Podtytuł: *Reewangelizacja cywilizacji zachodniej* wyznaczał obszar poszukiwań i rozważań. Z jednej strony chodziło o sytuację Kościoła w krajach Europy Zachodniej, z drugiej szukano odpowiedzi na pytanie: jak w tych uwarunkowaniach prowadzić aktualnie dzieło ewangelizacji – nowej ewangelizacji.

Idąc szlakiem myśli wstępu, autorstwa ks. Bogdana Giemzy, warto przybliżyć treść tej cennej, choć niewielkiej pozycji. Refleksje nad opisanym wyżej zagadnieniem otwiera artykuł ks. Jarosława Różańskiego: *Europa w misyjnej działalności Kościoła*. Autor kreśli historyczną panoramę działalności misyjnej Kościoła, zwracając uwagę na dylematy, które jej towarzyszyły w poszczególnych epokach. Z kolei Krzysztof Wroczyński, podejmując zagadnienie: *Nurty współczesnej cywilizacji zachodniej a rzeczywistość religii chrześcijańskiej*, ukazuje główne współczesne trendy w kulturze i cywilizacji Zachodu. Zwraca uwagę na ich zasięg, siłę oddziaływania, głębokość, przewidywane konsekwencje na przyszłość, a przede wszystkim źródła ich pojawienia się. W opracowaniu *Reewangelizacja skutecznym antidotum w duszpasterstwie Europy Zachodniej* ks. Marian Zajac zatrzymuje się nad pytaniem: *Quo vadis, Mater Ecclesia?* Autor szuka odpowiedzi na pytanie: jak ma być prowadzona działalność reewangelizacyjna, aby przybliżała do poznania i umiłowania Jezusa? Ksiądz Józef Tarnówka w refleksji zatytułowanej *Praca duszpasterska Salwatorianów w krajach Europy Zachodniej: terażniejszość i przyszłość* stwierdza, iż diagnoza i terapia dotycząca Kościoła na Zachodzie wymaga wielkiej życzliwości, a jednocześnie uczciwości i musi odbywać się w świadomości Bożego posłannictwa. W swojej analizie odwołuje się do konkretnych doświadczeń z życia salwatorianów w niektórych krajach Europy Zachodniej. Książka kończy się homilią ks. Bogdana Giemzy, którą zatytułował: *Zdobyc się na odwagę bycia dobrym*.

Można postawić pytanie, dlaczego prezentowane artykuły nie dotyczą Kościoła w Polsce, tylko w Europie Zachodniej. Trzeba jednak pamiętać, że proces przemian cywilizacyjnych i kulturowych, zwłaszcza w zjednoczonej Europie, nie zatrzymuje się w granicach państw. Już w 1987 r. Jan Paweł II na zakończenie pielgrzymki powiedział, że Polska potrzebuje nowej ewangelizacji. W homilii wygłoszonej 14 czerwca w Warszawie mówił: „Wy wszyscy, którzy nie podejmujecie posługi na terenach misyjnych – nie zapominajcie, że nasza własna, polska Ojczyzna wciąż potrzebuje nowej ewangelizacji. Podobnie jak cała chrześcijańska Europa. Po setkach lat, po tysiącletniach – wciąż na nowo! Cała Europa stała się kontynentem nowego wielkiego wyzwania dla Ewangelii. I Polska też”.

Należy z uznaniem przyjąć tę niewielką pozycję Wydawnictwa Salwatoriaków i przemyśleć treści tam zawarte, myśląc o potrzebie nowej ewangelizacji w naszej Ojczyźnie. Oby tak bogate w treść dzieło Sympozjum trafiło „pod strzechy” wielu polskich środowisk twórczych, aby otworzyło serce i umysł na jakże ważne problemy naszych czasów.

Ks. Czesław Parzyszek SAC